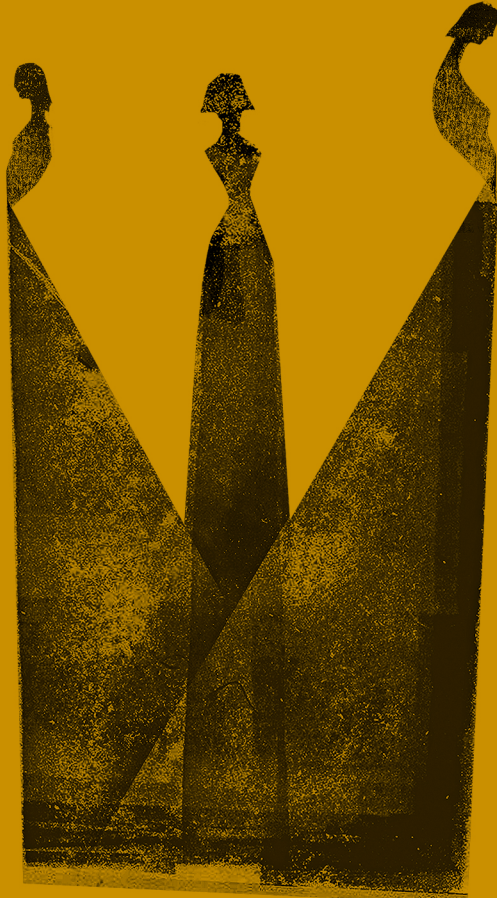

Dünya Edebiyatı / Roman

Dunbar

Edward St. Aubyn

Shakespeare
Yeniden

Edward St. Aubyn, 1960'ta Londra'da doğdu. Kökenleri İngiliz aristokrasisine dayanan yazar, Londra'da ve Fransa'da büyüdü. Çok küçük yaşta babasının cinsel tacizine uğradı ve zor bir çocukluk geçirdi. Oxford Üniversitesi'nde okudu. Üniversite yıllarında eroinle tanıştı. 25 yaşındayken terapi gördü ve ardından yazmaya başladı. *Patrick Melrose* serisi olarak da bilinen romanları *Unut Gitsin*, *Kötü Haber*, *Biraz Umut*, *Anne Sütü* ve *En Sonunda* (Çev. Suat Ertüzün, Can Yayınları) yazarın kendi yaşamöyküsüne dayanır. St. Aubyn, işlevini yitirmiş üst-orta sınıf bir ailede yetişme, babanın cinsel tacizi, ane-babanın ölümü, alkolizm ve eroin bağımlılığıyla mücadele, evlilik ve ebeveynlik gibi konuları işler. *Anne Sütü*, 2006 yılında Booker Ödülü kısa listesine kaldı, 2007'de Femina Yabancı Roman Ödülü'nü kazandı. *Patrick Melrose* romanları, BAFTA ödüllü bir mini diziye uyarlandı. İki çocuk babası olan yazar, Londra'da yaşıyor.

DUNBAR

Yazan: Edward St. Aubyn

© Edward St. Aubyn, 2017

Orijinal adı: Dunbar

İngilizce aslından çeviren: Sinem Bozkurt

Yayına hazırlayan: Sıla Arlı

İngilizcede ilk kez Vintage alt markası Hogarth tarafından yayımlanmıştır.

Vintage, Penguin Random House'a aittir.

***Shakespeare Yeniden*, William Shakespeare'in ölümünün 400. yılı dolayısıyla başlatılmış, ünlü eserlerinin çağdaş yazarlar tarafından yeniden yorumlandığı roman serisidir. İngilizcede *Hogarth Shakespeare* olarak yayımlanmaktadır.**

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Nisan 2022 / ISBN 978-625-8380-05-7

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Kapak illüstrasyonu: Elif Deneç

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Dunbar

Edward St. Aubyn

Shakespeare
Yeniden

Çeviren: Sinem Bozkurt

DK Doğan
Kitap

Kate için

Dunbar, “İlaçlardan kurtulduk” diye fısıldadı.

Peter, “İlaçlardan kurtulduk/delirdik kudurduk” diye şarkı söylemeye başladı, “Sevinçliyiz hepimiz/yaşasın deliliğimiz! Daha dün...” diye suç ortaklığı yaparcasına fısıldadı, “salyalarımız bornozlarımızın yakasına akıyordu ama artık ilaçlardan kurtulduk! İlaçları tükürdük gitti; bizim yerimize odadaki bitkiler sakinleşti! Eğer her gün sana gelen o taze zambaklar...”

Dunbar, “Onların kimden geldiğini düşündükçe” diye gürlledi.

“Sakin ol, yaşlı adam.”

“İmparatorluğumu elimden aldılar, bir de tutmuş bana ko-kuşmuş zambaklar gönderiyorlar.”

Peter, pek sevecen bir ev sahibesi rolüne bürünüp, “Sizin bir imparatorluğunuz vardı, değil mi?” dedi, “33 numaralı odada kalan Gavin’le tanışmalısın, burada tebdilikıyafet kalıyor ama asıl adı...” Peter sesini biraz alçalttı, “Büyük İskender.”

Dunbar, “Bunun tek bir kelimesine bile inanmıyorum” diye bağırdı. “Büyük İskender yıllar önce öldü.”

Peter şimdi de bir Harley Street¹ doktoru gibi “Bir bakalım” dedi, “eğer bu sorunlu zambaklar şizofreni eğilimleri gösteriyorsa; dikkat edin, eğilimler diyorum, tüm belirtileri göstermekten değil de, şizofreniye hafif bir meyilleri olmasından bahsediyorum, o zaman, ilaçların en ağır yan etkileri oldukça hafif seyredecek, zambakların gösterdiği semptomlar da gittik-

1. Londra’da hekimlerin muayenehaneleriyle dolu bir cadde. (yay.n.)

çe azalacaktır.” Öne doğru eğildi ve fısıldadı, “Yutmadığım ilaçları işte buraya koyuyorum: zambakların durduğu vazoya!”

Dunbar, “Benim gerçekten bir imparatorluğum vardı” dedi. “Sana onun elimden nasıl zorla alındığının hikâyesini anlatmış mıydım hiç?”

Peter, “Pek çok kereler, yaşlı adam, pek çok kereler” diye dalgın dalgın cevap verdi.

Dunbar güçlükle koltuğundan kalktı ve birkaç sarsak adımdan sonra dikleşip gözlerini kısarak birinci sınıf hücresinin sağlamlaştırılmış penceresinden süzülen güçlü ışığa baktı.

“Wilson’a icra yetkisi olmayan yönetim kurulu başkasını olarak kalacağımı söylemişim” diye söze başladı, “uçığa, maiyetimde çalışanlara, gayrimenkullere ve birtakım ayrıcalıklara sahip olmaya devam edecek ama sorumluluktan kurtulacaktım...” Dunbar, zambakların durduğu iri vazoya uzanıp onu dikkatle yere indirdi, “Şirketler Topluluğu’nu yönetme sorumluluğundan günbegün kurtulacaktım. Bundan böyle, demiştim ona, dünya benim için mükemmel bir oyun alanı ve vakti gelince de tamamen bana özel bir bakımevi olacak.”

Peter, “Aaa, bu çok iyiymiş” dedi, “dünya bana özel bir bakımevi olacak’, bak bu yeni.”

“Wilson da bana ‘Ama Şirketler Topluluğu senin her şeyin’ demişti.” Dunbar, hikâyenin içine girdikçe huzursuzlanmaya başlıyordu. “Eğer onu kaybedecek olursan’ demişti, ‘elinde hiçbir şey kalmayacak. Bir şeyi hem verip hem de aynı zamanda ona sahip olamazsın.”

Peter, “Bu iler tutar tarafı olmayan bir konum tabii” diyerek sözünü kesti, “tıpkı R.D. Laing’in² göz kırıp imalı imalı söylediği gibi.”

2. Ronald David Laing, İskoçyalı bir psikiyatridir. Şizofren davranışları üzerine çalışmaları olan Laing’in kitaplarındaki geleneksel psikiyatriyi sarsan görüşleri büyük yankı uyandırmıştır. Kendisi “antipsikiyatri” akımının önde gelen kuramcısı olarak kabul edilir. Burada yazar kitapta yer alan ifadelere atıfta bulunuyor. (ç.n.)

Dunbar, “Lütfen bırak da hikâyemi anlatayım” dedi. “Wilson’a bunun bir vergi önlemi olduğunu, şirketi kızlara şimdi devrederek veraset vergisinden kurtulabileceğimizi söyledim. Wilson, ‘Kendini kendi mirasından mahrum etmektense’ dedi, ‘vergiyi öde daha iyi.’”

Peter, “Bak, seviyorum şu Wilson’ı” dedi. “Aklı başında, sağlam bir adama benziyor, ilaçlarını doğru düzgün kullanan biri gibi, yani demek istediğim ‘her bir’ kafası yerinde bir adam gibi sanki.”

Dunbar sabırsızca “Sadece tek bir kafası var” dedi, “o bir canavar değil; canavar olan benim kızlarım.”

Peter, “Sadece tek bir kafa mı? Ne kadar da sıkıcı bir tip! Ben antidepresan aldığımda mesela, omzumun üstünde bir arı kovanı gibi vızır vızır işleyen bir sürü kafam olur.”

Dunbar, “Pekâlâ, pekâlâ” dedi. Tavana baktı ve sonra Wilson’ın konuşmasını taklit ederek gürlledi, “Gücün kendisi olmadan gücün getirdiği payelere sahip olamazsın. Bu sadece” duraksadı, belirli sözcükleri zikretmekten kaçınmaya çalıştı ama en sonunda tavandan düşer gibi söyledi, “çökmek demektir.”

Peter, bir aktör gibi sesini titreterek “İşte, çökmek: çürümek ve ölmek” dedi, “adım adım daracak bir mezarın içine gireriz. Nasıl da zahmetsizce o merdivenlerden ineriz, tıpkı Fred Astaire³ gibi, sadece bu sefer elimizde baston yerine tırpan vardır!”

Dunbar, yüzü kıpkırmızı, “Tanrı aşkına” dedi, “lütfen sözü mü kesmeyi bırakır mısın? İnsanlar eskiden sözümü kesmez, süklüm püklüm beni dinlerlerdi. Olur da konuşacak olurlarsa, bu sadece beni pohpohlamak ya da kendi çıkarlarına uygun imalarda bulunmak için olurdu. Ama sen, sen...”

Peter, kızgın bir kalabalığa sesleniyor gibi “Tamam, arkadaşlar” dedi, “adama bir fırsat verin. Bakalım ne diyecek.”

3. Amerikalı dansçı, koreograf, şarkıcı ve oyuncu. (ç.n.)

Dunbar, “Canım ne isterse onu yaparım!” diye bağırdı, “Wilson’a işte aynen böyle söyledim: ‘Sana kararımı bildiriyorum, sana fikrini sormuyorum. Sadece uygulamaya koy!’”

Dunbar tekrar gözlerini tavana kaldırdı.

“Ben senin sadece avukatın değilim, Henry; ben senin hayatta kalan en eski dostunum da. Bunları seni korumak için söylüyorum.”

“Ben ise ‘Arkadaşlığımızdan fazlaca medet umuyorsun’ diye bağırdım. ‘Kendi başıma kurduğum şirket hakkında vaz dinleyecek değilim.’” Dunbar yumruğunu havaya kaldırıp salladı. “Tam o anda, masada pelür kâğıtların üzerinde duran bir Fabergé yumurtasını⁴ kapıp –ki o ay gelen üçüncü yumurtaydı– ‘Şu Ruslar imparatorluk iddiaları konusunda sürekli kendi kendilerini tekrar ediyorlar, kendilerini Romanov prensi sanan, bir avuç cahil Yahudi kleptokrat işte, neyse hiç ihtiyacım yok onların beş para etmez Rus çer çöpüne!’ diye bağırdım, yumurtayı masamın arkasındaki şömineye fırlattım, inci taneleri ve mine süslemeleri şöminenin içine saçıldı. Wilson’a ‘Kızlarım buna ne diyordu?’ diye sordum. ‘Rüküş mücevherler! Lanet olası Rus mücevherleri!’”

Dunbar heyecanla Peter’a “Wilson kayıtsız kaldı; bu ‘çocuklara has öfke nöbetleri’ neredeyse her gün yaşanır olmuştu, doktorlarımı da endişelendiriyordu. Anlıyorsun ya” dedi, “o sırada Wilson’ın aklından neler geçtiğini artık anlayabiliyorum. Ben...”

Peter, yine Harley Street doktoru gibi, “Maalesef siz psikotik bir içgörü kazanmışsınız” dedi.

“Öf yahu, doktor gibi konuşmayı keser misin!”

Peter, “Kim gibi konuşayım?” diye sordu.

“Tanrı aşkına, sadece kendin ol.”

4. 1842 yılında St. Petersburg’da Gustave Fabergé tarafından yaratılan ve oğlu Peter Carl Fabergé tarafından geliştirilen sanat eserleri. Carl Fabergé bu yumurtaları babasının ölümüne kadar her yıl son Romanov ailesine hediye olarak göndermişti. (ç.n.)

“Henüz o konuda çalışmadım, Henry. Bana yerine geçeceğim daha kolay birini söyle. John Wayne’e ne dersin?” Peter cevabı beklemedi. Sözcüklerin üzerine basa basa “Bu bataktaneden defolup gideceğiz, Henry” dedi, “günbatımında Windermere Hanı’na varmış ve kendi kaderini kendi çizen gerçek insanlar gibi içkilerimizi ısmarlamış olacağız.”

Dunbar, “Hikâyemi anlatmalıyım” diye inledi. “Tanrım, sen aklımı koru.”

Peter, Dunbar’ın sıkıntısını görmezden gelerek “Anlıyorsun ya” dedi, “ben ünlü bir komedyenim ya da komedyendim ya da bir zamanlar öyleymişim –benim artık tarih olup olmadığımı kim bilebilir ki– ama ağır bir depresyon veya trajikomik bir rahatsızlık geçiriyorum ya da trajik bir rahatsızlık veya trajik komedyenlerin başına gelen tarihi bir rahatsızlık geçiriyorum ya da tarihi komedyenlerin geçirdiği trajik bir rahatsızlığın bir kurgusu içindeyim!”

Dunbar, “Lütfen” dedi, “kafamı toplayamıyorum.”

Peter sandalyesinden sıçrayıp güreşir gibi Dunbar’ın koluna girdi, onu dönmesi için teşvik ederek “Depresyondan kurtuldum/Kurtuldum depresyondan” diyerek şarkı söyledi. “Öylesine kurtuldum ki depresyondan/artık manik depresif oldum!” Aniden durdu ve Dunbar’ın kolunu bıraktı. Yine sesini taklit yapar gibi değiştirerek “Bir uçurumun kenarında direksiyonla mertçe boğuşurken” diye araya girdi, “Zorlukla Duran Lastiklerin Sesi.”

Dunbar belli belirsiz bir sesle, “Senin bin bir yüzünü” dedi, “pek çok yerde izledim.”

Peter palavradan bir alçak gönüllülükle “Benzersiz olmak gibi bir iddiam yok” dedi, “ben tek değilim. Aslına bakarsan 1953’te, pervasız annem beni bu çile dünyasına getirdiğinde, sadece Londra telefon rehberinde iki yüz otuz bir tane Peter Walkers varmış, yani yalnız değil de aksine aşırı kalabalık.”

Dunbar odanın ortasında öylece kalakaldı.

Peter neşeyle, “Her neyse konudan çok saptım” dedi. “Benim doktorlarım’ diyordun, anlatsana yaşlı adam.”

Dunbar yalpalayan düşüncelerinin içinde bulduğu tanıdık bir sözcüğün küpeştesine tutunarak “Doktorlarım” dedi. “Evet, evet; Wilson’a kararımı bildirmeden sadece bir gün önce, özel doktorum Dr. Bob, Wilson’ı bir kenara çekip ona ‘beyin fonksiyonlarımda minik bir sıkıntı’ olduğunu anlatmıştı. Wilson’a ‘boş yere endişelenecek bir şey olmadığını’ da söylemişti.”

Peter “Boş yere endişelenecek bir şey var mı ki?” diye sormaktan kendisini alamadı, “haklı yere endişelenecek bu kadar çok şey varken?”

Dunbar, ısrarlı bir sineği kovmaya çalışan bir adam gibi eliyle onu savdı.

Sonra “Ama” diye devam etti, “benim hakkımda uzman olması gereken o adama, o dilbaz doktora göre, o sosyetik yılan, o bin bir surata göre durum şöyleydi ki bu doktorun tek hastası bendim ya da şahsımmış ya da herhalde sadece bizzat ben Henry Dunbar, onun tek hastasıydım” dedi göğsünü yumruklayarak, “ben, Henry Dunbar.”

Peter, sözüm ona heyecanlanarak, “Ne diyorsun, şu Kanadalı medya patronu, Henry Dunbar değil, herhalde?” diye sordu. “Dünyanın en zengin ve muhtemelen en güçlü adamı mı?”

“Evet, evet, o benim ya da bendenizim ya da en azından bu benim adım – dil kurallarına hâkimiyetim belli fikirlerin etrafında elimden kayıp gidiyor, girdaplar oluşturarak dönüp duruyor. Her neyse, o berbat haine, benim doktoruma göre, öfke nöbetlerimi, maiyetimde olanların bunlarla ilgilenmesi ya da fazlaca ciddiye almamaları için ‘minimumda’ tutmam daha iyiymiş.”

Peter, “Öfke nöbetlerinin yarın öğleden sonra maksimumda olması bekleniyor” diye belirtti. “Henry Fırtınası Göller

Bölgesi'ne doğru yolda. İzleyicilerimizin bir bodrum katına çekilmeleri ve kendilerini bir kayaya zincirlemeleri tavsiye edilir.”

Dunbar, gitgide daha çok sinek kovarak, kollarını sağa sola salladı.

“Ben... ben. Nerede kalmıştım? Hah, evet, küçük öfke gösterimin ardından Wilson yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünerek kayıtsız kalmıştı. Bu sırada, yumurtayı fark ettim; yüzeyi dökülmüş, bozulmuştu ama içi altından yapılmıştı ve benim ruh halimin arzu ettiği şekilde bir türlü paramparça olmuyordu. Ona doğru yürüdüm, acımasız öfkemi beni deli eden bu oyuncağa yönelttim ama tahmin ettiğimden çok daha dayanıklıydı ve ayağımın altında kayıverdi. Aşağılayıcı bir düşüşten son anda şöminenin kenarına tutunarak kurtuldum. Sadık Wilson'ın sandalyesinden kalkıp sonra yine oturduğunu gördüm. Yaşadığım şok öfkemi unutturup beni kendime getirmiş ve daha kırılğan bir ruh haline bürünmeme neden olmuştu.

Oyuncak yumurtayı alıp Davos'taki o aptal, çok aptal kazadan beri içimde taşıdığım korku ve endişe hissini, sürekli yeniden düşeceğim, artık bana ihanet eden bedenime güvenemeyeceğim korkusunu bastırarak Wilson'a ‘Yaşlanıyorum, Charlie’ dedim. ‘Artık o düzeyde bir sorumluluk istemiyorum’ dedim. ‘Kızlar bana bakacaktır, yaşlı babalarının üzerine titremekten daha çok sevecekleri bir şey yok onların.’”

Peter, yoğun bir Viyana aksanıyla, “Kısacası” dedi, “Freud'un Heimatstrasse ve Wanderlust'ın kesişiminde göz kırppı imalı imalı söylediği gibi ‘kızlarımı annesi yaptı!’”

Dunbar, “En yakınımıdaki pencereyi açtım” diye konuşmasını sürdürdü, “ve yumurtayı dışarı postaladım. ‘Birileri bayram edecek’ dedim.”

“Wilson ‘Kafaları kırılmazsa tabii’ dedi. ‘Bir insan kafası altından çok daha kırılğandır.’”

Peter, “Aaa, Wilson ne kadar da zeki” dedi.

“Yeniden masama geçerken ‘Öyle bir şey olsa şimdiye kadar bir dehşet çığılığı falan duyardık’ diye onu rahatlattım. Wilson’a bir hediye sunarak ‘İnsanlar ıstıraplarından ziyade sevinçlerini saklamakta çok daha iyidirler’ dedim, ‘bunlardan birini alsana. Bu Rus işi mücevherlerden bir Fabergé omlenti yapacak kadar çok var bende.’ Çekmecemi açtım ve yaldızlı yumurtayı ona fırlattım. Tıpkı normal bir aile gibi –normal bir aileyi oynayan bir aile gibi– bahçede hepimizi beysbol oynarken bulunduğu o ilk pazar öğle yemeğinden beri otuz yıldır benimle ve ailemle maç yapan Wilson, zarif bir şekilde yumurtayı yakaladı, kızıl yüzeyini çapraz kesen minicik pırlantalardan oluşan baklavalara şöyle bir baktı ve hiçbir yorumda bulunmadan koltuğunun yanındaki sehpa yuvarlandı, yumurta gitti, Meissen porseleni kahve fincanının yanında sarsak bir şekilde durdu.”

Peter, mest olmuş bir tiyatro yönetmeni edasıyla “Ayrıntıya bayıldım, hayatım” dedi, “tam anlamıyla bayıldım.”

“Wilson ‘En azından hisselerinin bir kısmını elinde tutmalısın’ dedi, ‘ve ben de şu anda sana Global One’i elinde tutmaya iznin olmadığını söylüyorum. Hiçbir sivil vatandaşın kendisine ait bir Boeing 747’si olamaz.’

‘İzin mi?’ diye gürledim, ‘izin mi? Dunbar’ı kim istediklerinden alıkoyabilirmiş? Kim onu heveslerinden mahrum bırakabilirmiş?’”

Peter, “Tabii ki Dunbar” dedi. “Sadece onun gücü vardır ya da gücü vardı ya da bir zamanlar bir gücü varmış!”

Kapı vurulunca Dunbar aniden sessizliğe gömüldü. Yüzüne sıkıntılı bir ifade yerleşti.

Peter fırlayıp hızla kendi tarafına geçerken “Çabuk” dedi. “Unutma, yaşlı adam: ilaçlarını alıyormuş gibi yap ama onları yutma” diye fısıldadı. “Yarın büyük kaçış, Büyük Fırrar günü.”

Dunbar, “Evet, evet” diye fısıldadı, “Büyük Firar – Girin!” diye görkemli bir şekilde seslendi.

Sessizce *Görevimiz Tehlike*’nin müziğini mırıldanmaya başlamış olan Peter, Dunbar’a göz kırptı.

Dunbar ona karşılık vermeye çalıştı ama gözkapaklarını ayrı ayrı hareket ettiremediğini fark ederek tek gözünü kırp-mak yerine birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

İki hemşire, üstü ilaç şişeleri ve plastik bardaklarla dolu hastane arabasını sürerek odaya girdi.

İçlerinden daha yaşlısı Hemşire Roberts, “Günaydın, bay-lar” dedi. “Bugün nasılız bakalım?”

Peter, “Hiç mi aklınızın ucundan geçmiyor, Hemşire Roberts” diye sordu, “geçtim ikimizin de ayrı şeyler hissedebile-ceğinden, kendi içimizde bile birden fazla duygu barındırabi-leceğimiz yani?”

Hemşire Roberts, “Yine o eski oyunlarınızın peşindesiniz” dedi. “Bugün toplantımıza katılmadık mı?”

“Toplantımıza katıldık ve ben de dost bildiğimiz dostları-mızla son derece dostane duygular paylaştığımızı bildirmek-ten memnuniyet duyarım.”

Hemşire Muldoon kendini tutamayıp kıkırdadı.

Hemşire Roberts onaylamayan bir şekilde iç geçirerek, “Onu yüreklendirmeyin” dedi. “Tekrar bara gitmek için kaç-mayı denemeyeceğiz, değil mi?”

Peter, “Siz beni ne sanıyorsunuz?” diye sordu.

Hemşire Roberts alaylı alaylı “Kontrol edilemeyen bir al-kolik” dedi.

Peter yeniden bir aktör gibi sesini titreterek, “Yeryüzünde nasıl bir güç, bir insanı adı kötüye çıkmış bu cazibe merkezi-ni bırakıp gitmeye ikna edebilir ki” dedi, “bu sakinleştirici-lerle dolu sığınağı, üzerinde insanlara mahsus merhametin, varlıklı hastalarının sorunlu zihinlerini iyileştirerek, ipekten bir nehir gibi aktığı bu vadiyi?”

Hemşire Roberts “Hmm” dedi, “gözümüz üzerinde.”

Peter, bir Alman Komutana dönüşerek, “Burada Schloss Meadowmeade’de” dedi, “yüzde doksan dokuz nokta dokuz bir güvenliğe sahibiz! Bunun yüzde yüz olmamasının tek nedeni sizlerin kendi askerlerinizden birini gece boyunca pencere pervazına bağlamanız, onun da donarak kangren olan bir parmağını kaybetmiş olmasıdır!”

Hemşire Roberts “Bu kadar saçmalık yeter” dedi. “Bu vazo yerde ne arıyor? Hemşire Muldoon, rica etsem kaldırır mısınız? Sonra da Bay Walker’a odasına kadar eşlik edebilir misiniz? Bay Dunbar’ın öğle uykusunu uyuması gerekiyor. Hoşça kal, demenin ve ona biraz huzur vermenin zamanı geldi.”

Peter, John Wayne sesiyle Dunbar’a göz kırparak “Görüşürüz, ortak” dedi.

Dunbar da karşılık olarak onu anladığını göstermek için birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

Diğerleri gittikten sonra, Hemşire Roberts yatak odasına doğru hastane arabasıyla önden gitti.

“Şahsen, Bay Walker’ın sizin üzerinizde iyi bir etkisi olduğunu düşünmüyorum” dedi. “Sizi huzursuz ediyor.”

Dunbar tevazuyla, “Evet” dedi. “Çok haklısınız, Hemşire. Kafası biraz karışık gibi. Bazen onu oldukça korkutucu buluyorum.”

“Öyle hissetmenize şaşırmadım. Aslına bakarsanız, *Peter Walker’ın Yüzleri*’ni ben hiç sevmemişimdir – hep kanalı değiştirdim. Bana tüm gün Danny Kaye verin. Çok daha masum bir çağ. Ya da Dick Emery, ah, beni nasıl da güldürürdü bir zamanlar” dedi, Dunbar şaşkın yaşlı bir adam görüntüsü çizerek yatağın kenarına otururken hemşire bir yandan da onun yastıklarını kabartıyordu.

Hemşire Roberts, “Şimdi de öğleden sonraki ilacımızı içmenin zamanı geldi” dedi. Hastane arabasının köşesinde üst

üste duran plastik bardaklardan birini alırken iki şişeyi de yana ayırdı.

Zavallı yaşlı Dunbar'ın anlamasına yetecek kadar basit bir dille “Bizi rahatlatıp bize huzur verecek bir yeşil ve bir de kahverengimiz var” diye açıkladı, “sonra da burada Meadowmeade’de harika uzun bir tatil yapalım, çok ama çok meşgul ve çok önemli bir insan olduktan sonra hak ettiğimiz şekilde dinlenelim diye para ödeyen kızlarımızın bizi sevmediğine dair aptalca fikirlere kapılmamızı engelleyecek büyük bir tane de beyazımız var.”

Dunbar ufak plastik bardağı alırken “Beni sevdiklerini biliyorum, gerçekten” dedi. “Sadece kafam karışıyor.”

Hemşire Roberts, “Elbette öyle” dedi, “zaten o yüzden buradasınız ya canım, size yardım edebilelim diye.”

Dunbar, “Benim bir kızım daha var...” diye başladı.

Hemşire Roberts, “Başka bir kız daha mı?” dedi. “Ah canım, günlük ilaç dozlarınız hakkında Dr. Harris’le konuşacağım.”

Dunbar hapları ağzına boca etti ve Hemşire Roberts’ın uzattığı su bardağını aldı. Bakıcısına minnetle gülümseyerek yatağına uzandı ve tek kelime etmeden gözlerini kapattı.

Arabayı odadan çıkarırken Hemşire Roberts, “Güzelce dinlenin” dedi. “Tatlı rüyalar!”

Kapının kapandığını duyar duymaz Dunbar’ın gözleri pat diye açıldı. Oturdu ve hapları avcuna tükürdü, yataktan kalıp ayağını sürüyerek oturma odasına gitti.

“Canavarlar” diye homurdandı, “kalbime ve iç organlarıma saldıran akbabalar.” Akbabaların kan pıhtısı ve leş artıklarıyla yoluk yoluk olmuş başlarını ve yabancı tüylerini gözünün önüne getirdi. Kendi özel doktorunu yoldan çıkartan, hain, şehvet düşkünü fahişeler; Dunbar’ı muayene etmek için görevlendirilmiş, onun kanını ve idrarını alma, prostat kanseri için muayene etmeye, hassas bademciklerine ışık tutup bakmaya yetkili olan –düşüncesi bile kor-

kunç, düşüncesi bile korkunç– özel doktorunu yoldan çıkarıp kendi çok özel jinekologlarına, kendi muhabbet tellallarına, kendi damızlık hayvanlarına, seks oyuncaklarına dönüştüren fahişeler!

Titreyen parmaklarıyla hapları vazonun dar boynundan içine attı.

Dunbar, “Uyuşturucularınızla beni hadım edeceğinizi düşünüyorsunuz, ha?” dedi. “Dikkatli olsanız iyi edersiniz, küçük yosmalar, geri dönüyorum. Henüz tükenmedim. İntikamımı alacağım. Sonra da –sonra ne yapacağımı henüz bilmiyorum– ama sonra da...”

Sözcükler ağzından çıkmadı, kararını söylemedi ama öfkesi içinde kabarmaya devam etti, ta ki saldırmaya hazırlanan bir kurt gibi hırlamaya başlayana kadar, bir hedefi olmayan, yavaşça, derinden başlayıp gittikçe yoğunlaşan bir hırıltı. Vazoyu, hapishanesinin penceresine fırlatmaya hazır, başının üstüne kaldırdı ama sonra vazoyu tuzla buz etmeyi de yerine koymayı da beceremeyerek aniden donup kaldı; tüm eylem, bedenini ve aklını tutsak alan her şeye muktedir olmak ile aciz olmak arasında yaşanan şiddetli içsavaş tarafından iptal edilmişti.

Yüreginde acı ve yalnızlığa teslim olmayı erteleyecek hiçbir siper kalmamıştı. Kendini tanımanın zaferi miydi bu, açık seçik acı çekmek?

Medya patronu Henry Dunbar, yaşlanıp güçten düşmüştür. Şirketini onu bakımevine gönderen büyük kızları devralmış, çok sevdiği en küçük kızı Florence ise babasından kopmuştur. Dunbar bakımevinde daha fazla dayanamaz, arkadaşı Peter'la kaçıp İngiltere kırsalında Londra'ya doğru yola çıkar. Yavaş yavaş aklını yitirirken kendi içinde bir hesaplama da onu beklemektedir.

Patrick Melrose serisiyle tanınan İngiliz yazar Edward St. Aubyn'den bambaşka bir *Kral Lear*.

Çeviren: Sinem Bozkurt

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 89

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8380-05-7

9 786258 380057

**Doğan
Kitap**